

F. L. VĚK.
 Obraz z dob našeho národního probuzení.
 NAPSAL ALOIS JIRÁSEK.

F. Věk se dostane za kulisy.

U Butteanových hovořili těchto dnů často a mnoho jako po celé Praze o hudební události, na kterou všude a všichni dychtivě čekali. Nejlepší mistr a skladatel Figarovy svatby skládal v Praze a pro Pražany velkou novou operu. A té se nemohl nikdo dočkat.

U Butteanových o ní již napřed slyšeli více nežli kde jinde. Lotty, jež hrávala menší úlohy ve hrách dramatických, zpívala tenkrát také ve sboru a přinácela zvrubné zprávy a vcelku drobné klepy ze zkušek, o hudbě samé i o jejím mistru, jak mu je pořád do smíchu, jak je veselý a žertovný, jak škádlil Saporitiou, jak vyznamenával Micelliovou, která naučil štípáním signora Bondinovu, jak náležitě vykřiknout, a jiné různé a drobné noviny.

To Věk s Lotkou ještě rád sdával, když takto vypravovala, vtipkuje a žertuje po svém způsobu; poslouchati o mistru, jehož byl nadšeným ctitelem, ano zhořovatelem, mladého filosofa nikdy nemrzelo.

Nicméně se také nemrzelo, když Lotku doma nezastal a o Mozartovi uvojně neslyšel. Mohl za to s Paulinou děle hrát a spíše se u ní omeškat; a to mu bylo potěšným, rozkoší. Za tu nedlouhou dobu spřátelil se s mladou dívkou a nemýšlil se, domnívaje se, že ho ráda vítá, ano, že jí to těší, zůstane-li u ní přes vyměřenou hodinu a dá-li se s ní do hovoru. Proč to vlastně bylo a že to není jen k vůli němu, ne si ho vážila a přátelskou mu byla nakloněna, toho netušil. A tak hledal příčinu toho nepravostopu a nebránil se sladké naději, jež se v srdci jeho jednou probudila náhle, z nenařadí a oblažila je, jako když květ z nenařadí libě zavoní.

Přece však neodvážil se ani slovem citů svých se dotknouti, ano neomnělil se ani jediné své skladby. Pauline vlastně napsané, přinejmenší. O příhodě však s profesorem Vydrou Paule vypravoval, a to hned za hodiny nejbližší přišli. Poslouchala a patrně účastně stávkou; slova vážného, vlasteneckého, prof. Věk živě jí dojímal, a neboť jim rozuměla i jeho citu. Zvěštil však svitly její oči a bezděky slabě se usmála a prudce zamrkala, když mladý její učitel vypravoval, jak profesor Vydra do, kterého Thama velmi chválil, a že ho má zajisté v lásce. Když Věk podotekl, že lituje, že mu to ještě nemohl říci, chopila se Paula rychle pera a napsala na cedulku: "Byl nemocen. Ale dnes už tu byl. Já mu to za vás oznámím."

"A kdy zas přijde?" ptal se Věk. "Rád bych s ním mluvil." Ozvětila se Paulina nějak překvapivě. Nebylať jí vhod. Věděla, že Thama přijde zítra, jak dnes oznámil. Ale lekala se o tu hodinku, věděla, že tou dobou nebude ani Lotty, ani Bettyna doma. Pro, to se zarazila nad Věkovou otázkou. Hned se však rozheřila a napsala na papírek: "Nevíni, kdy přijde, ale povím mu to."

Mladý učitel za tu ochotu děkoval. Věděl si, že v ten okamžik přeletěl Pauliným líce živější naeh, netušil, proč se červená, že ho klame a nemluví pravdu. Ale jemu se ten ruměnce líbil a těšil ho jako zofe nového krásného dne.

Mozartova díla se nemohl ani dočkat. Těšil se na ně pro to, že samé, ale těšil se také proto, že je uvidí ve společnosti Paulině, že bude vedle ní sedět. Byloť ujednáno, že půjde s ní a s paní Butteanovou do divadla. Také Thama se chtěl k nim přidružit. Lotty i pan Butteau byli zaměstnáni při divadle. Ale nadarmo všecko těšeni. Tato radost se mladému filosofovi nesplnila.

Dva dni před samým představením přišel v neobyčejnou hodinu k Butteanovým a ohlásil, že nepůjde, že nemůže s nimi do divadla. "A proč?" ptali se jedním hlasem paní Butteanová i Lotty, i Bettyna, kdežto Paula upřela u

divený zrak na svého učitele.

"Protože budu sám v Donu Juanu zpívat..." řekl to s malou radostí, nějak plačtivě. Všichni na okamžik mlčeli, upírajíce závažné pohledy na studenta, nežertuje-li. Ale jak tu stál, s vážnou, opravdovou tvář, vypadaje při tom dost komicky, nebylo žádné pochyby. Lotty se dala do smíchu a zatleskala. Také paní Butteanová, jež zvědavost tímto nenadáváním oznámením byla velice podrážděna, usilovně žádala na mladém filosofu, aby pověděl, aby vypravoval, jak se stalo.

Věk, rozmrzelý nad tím, že se mu radost pokazila, že se nebude obdivovati novému dílu Mozartovu po boku Paulině, vysvětloval. Dostal pojednou vzkaz od Praupnera, aby k němu, mluvil, hned přišel. I pospíchal okamžitě do bytu milého regenta chotě, jenž mu přal a jenž mu také hodinu u Butteanových opatřil. Když tam přišel, zastal u něho Štrobacha, jenž byl u divadla maestro della capella.

Praupner byl potěšen, že přišel hned na zavolanou, a pravil mu: "Pane Věku, mám k vám velikou záležitost, ne tak pro sebe, jako třeba pro přítele Štrobacha. Přišel ke mně v nesnázi, nemám-li nějakého zpěváka. Potřebuje ho jako soli."

"Ó, prosím, a největší radostí," vpadl Věk řediteli ochotně do řeči.

Ten se však usmál a pravil: "Jen nepospěchejte. Není to na kříd, nežádá vás žádný regens chorů, ale maestro della capella od divadla..."

Věk se zarazil.

"Milý příteli," začal kapelník. "Jde tu jen o jednu. Vystoupíte-li za mne, a to v díle Mozartově, rozumíte-li. Někdy na to budete s radostí vzpomínat. Ve sboru nám dva náhle onemocněli, potřebujeme sílu, která je jistě a cvičená, nebo zkuška bude již jen jediná..."

Věka zarazilo, že by měl na jevišti vystoupit, ale ještě více to, a na to hned u Praupnera vzpomněl, že se mu pokazil radost, že nebude v divadle vedle Pauly. Váhal, než posléze svolil. Odpovědi nebylo možno, leda se jen vynulovati na svou nedostatečnost. To mu se jen Praupner usmíval, nicméně aby svého chráněnce usvědčil, požádal kapelníka, aby nového choristu zkusil.

Ten hned vyňal list s úlohou Věkovou, usedl ke klavíru. Nežli však uhořel na klavesy, otevřely se dveře a jimi vstoupil neveliký, dosti zavallý muž, jemuž nebylo mnoho přes třicet, hustých, naprdovaných vlasů, v cop spletených. Vstoupil rychle a všechny jeho pohyby byly velmi živé a živé. Vyrazný, uslechlý obličej, v jehož rysech zářil duch, byl mile jasný a usmál se na Praupnera i kapelníka, dobrého známé.

Když Věk, vypravuje, až sem dospěl, nemohla se Lotta zdržeti a zvolala:

"Mozart! To byl Mozart!"

"Ano, byl to on," dotvrdil Věk, "přišel navštívit Praupnera, má ho rád a váží si ho. Jak vkročil, hned jsem ho poznal, ale také jako by mne někdo bodl. Hrdlo se mně sevřelo, a vyznám se, srdce mně tlouklo..."

"Haha, to jste u dam větší hrdina!" zvolala Lotty se směje. "To vám srdce ještě ani nezatlouklo..."

Student se začervenal a neodpověděl na to, pokračoval: "Nastydím se za to, že jsem byl v rozpacích. Byl to Mozart..."

"Nu a jak?" ptala se Bettyna.

"Štěstí mě bylo, že paní mu na vysvětlenou všechno pověděl a pak mne představil, totiž pan Praupner. "To se těším," pravil pak Mozart, podíval se na mne, laskavě se usmál a řekl: "Jen se nebojte, mladý příteli, a chutě do toho." A tak jsem začal; kapelník mne doprovázel a já zpíval před Praupnerem a — Mozartem."

"A šlo to výborně, neboť vás přijali," vpadla paní Butteanová.

"Byli spokojeni," řekl Věk skromně, "a pak už jsem nemohl odříci. To jediné při tom je mně náhradou a těší mne, že jsem se setkal s Mozartem a že na mne promluvil..."

Věk upřel pohled na Paulu, — chtěje jí říci, že mu to je náhradou za to, že nepůjde do divadla a nebude jí na blízku.

"A pak, co pak, když jste pře-zpíval?" ptala se zvědavá žabka Bettyna.

"Byl engažován," odvětila ve sebe Lotty. "Však byste mohl s námi zůstat! Což by se vám u divadla nelíbilo?"

"Ó, líbilo, ale..."

"Jaké ale — možná, že vás tam štěstí..."

"Ale Lotty," kárala paní Butteanová, "co to mluvíš! Pan Věk má jinou budoucnost. A od Praupnera kam jste šli?"

"Mozart tam zůstal s kapelníkem, a já šel rovnou cestou sem..." odvětil Věk.

To však nepověděl, že jak přezpíval, Mozart ho pochválil, a že kapelník vytáhnul dvacetník, dal ho Věkovi říka, to že je závdavek, aby mu zpěvavý ptáček neuletěl, a v tom že Mozart vstlkl mu, Věkovi, do dlaně dva dvacetníky a řekl, to že je na hrdla zavlažení, řekl to a peníze dal tak, že student nemohl odmítnouti. Snad kdyby i byl chtěl, nebyl by tak ušnil samým překvapením. Také to mladý filosof zatajil, že dal kapelníkovi dvacetník zrovna ševcovi na dluh a Mozartovy peníze že ukrul do škatulky a schoval ve své tašce, ačkoliv mu byly dosti vhod.

Lotty měla větší potěšení z této události, než dávala na jevo. Hned jí, jak Věk vypravoval, připadlo, že se s ním sejde o zkušce, že jí po zkoušce jistě vyprovodí, a pak o divadle, a po něm! Než o tom mlčela a v duchu se jen usmívala, jak matka její ujednávala s Pauliným učitelem, že když nemohou společně do divadla, že se tedy sejdou po něm a že musí pak k nim na sklenici punče.

Pozvání toto F. Věka jakž takž s jeho úlohou směřil. Když šel do zkušky, zase mu živé připadlo na mysl, jako hned, když šel od Praupnera, co by tomu doma říkal, jak by maminka chudák trnula, a jak by se otec zamračil a zlobil, vida ho nejen s "komediany" a herci obevati, ale také s nimi hrati a veřejně před lidmi přestrojného jako tatmana vystupovat! On, kterému bez toho doma pomýšlel na krásnou rochetu s drahou mašli, který, jak se asi doma těší, vystoupil jednou na kazatelnu, aby hlásal slovo boží. —

A nyní!

Takové myšlenky napadaly ho někdy, kdy se vrace všechen rozjařen od Butteanových, když myšlil na Paulu a toužil po ní.

Ale jak překročil práh chrámu Thalína na Ovocném trhu, zapomněl na kazatelnu, na kostel a na všechno. Vstoupil do místnosti, nikdy nevidaných, do ruchu a šumu v zátiší kulisy, jež mu byly dosud tajemstvim. A tu Lotty, kde se vzala, tu se vzala, jako by již čekala, pravděděla ho, vše mu kolem ukazuje, se vším ho seznamuje. Dvakráte se s ní očí sám a sám v tajemném zásefi mezi malovanými skalami, houštím a stromy, na něž jen ze strany padal tajemný světlo.

Lotka tu státna, vykládaje, těsně vedle něho, ale pak náhle umkla u svým výkladu. Jak na ni filosof pohlédl, setkal se s jejím pohledem; v tom nebylo však obyčejného veselí a štervátví. Pohled ten se smál také, ale zářil podivným svitem, smál se vášnivě jako její rty, mezi nimiž se proběhlavly krásné zuby.

Poprvé, když tak osamotněli, přibudly se s veselým ebectvotem dvě družky Lotčiny, po druhé pak sám Věk značil ten okamžik, než Lotty čekala; zaražen, stál chvíli mlčky, pak sebrav se pravil nejistě, stisněně:

"Panno, nebudou-li nás hledat?"

"Tedy jděte!" odsekla mu Lotty mrzutě, ano hněvivě. V duchu si pak řekla: "To není z hlouposti, nbrři zúmyslně. Ale počkej!"

XVI.

Když Don Juan v Praze poprvé byl provozován.

Věk se vrátil domů nespokojen a dlouho myslil na Lotku. Nač se tak k němu měla, nač se tak těsně vedle něho stavěla v tom zákoutí a cože mu tak do očí hleděla? A jak pak se rázem změnila a se rozhněvala, když ji vyrušil svou poznámkou! Hněvá se. Nechť! Bude snad před ní pokoj o představení! Nyní teprve připadalo mu obtížno účinkovati při něm. Jak by bylo jinak, kdyby tak se šel vedle Pauly tam nahore, někde na galerii a nemusil se o nie starat!

To bylo v neděli. Příštího dne, v pondělí dne 29. října ráno, bral se Věk do kolleje. Bylo sychravo, nepěkně a mžilo, a nepodobalo se nikterak, že zatažená nebesa se vyjasní. Pořád panovala taková pohoda, a právě dnes, v den prvního představení Don Juana tak škaredě!

První bylo, když mladý filosof z domu vykráčel, že se zastavil u nejbližší rohu přesvědčit se, je-li opera ohlášena. Nebylo by divu, kdyby tam něco jiného spatřil, když už ji několikrát odložil. Nežhle, cedule švabachem tiskěná hlásala:

Oggi, per la prima volta
 Don Giovanni, ossia il Dissoluto punito.
 Drama giuoco in due atti con balli analoghi. Parole di Sign. Abbate da Ponte, musica del celebre maestro Sign. Amadeo Mozart.

Personaggi:
 Don Giovanni, — Sign. Luigi Bassi.

Jakkoliv znal, jak jsou úlohy obsazeny, věděl to již od Butteanových i ze zkušky, přese všechny osoby pozorně přečetl až do posledního řádku, kdež stálo:

Cori di contadini, dame, damigelle, popolo, Ballabili di contadini, contadini etc.

V tom byl také on! On, na ceduli! V tu chvíli je maminka asi v kostele a modlí se za něj, aby ho pán Bůh ochránil ode všeho zlého, i od všelkého pokušení. Jistě by se více a horlivěji modlila, kdyby věděla, že syn její je také v zástupu na ceduli veřejně ohlášena!

Zamyšlen bral se od cedule dále do Klementina, nechtěje ani dnešního dne zameškat hodiny profesora Vydry. Od té chvíle, kdy se s ním sblížil, chodil k němu pilně i do korepetic, ač mu tyto právě někdy vadily dosti značně. Zbyly však také nečtil, jak mu výborně slouží, neboť jimi se poněkud počaly hojiti mnohé jeho slabiny mathematické. Také to z toho měl, že si patrně naklonil profesora Vydra. Ten mu přal a rád vidal svého krajana, jak říkal Věkovi, poněvadž byl z Hradeckého kraje. Také mu již půjčil několik starších knížek, v nichž mladý filosof pilně četl a tak se v mateřském svém jazyce na dobrých vzorech utvzoval a zdokonaľoval.

Toho rána po přednášce provázal profesora Vydra do jeho bytu v budově někdejšího Svatováclavského semináře proti kostelu sv. Jiljí (nyní německá technika) u korepetic. Učený pán sám zavěd feč na Mozartovo dílo a těšil se na ně velice. Když pak Věka propouštěl, sáhl do své suty a vstlkl mu nějaké peníze do ruky. Věk se bránil a děkoval.

"Jen vezměte," pravil Vydra usmívaje se. "Vím, že nazbyt nemáte. Ode mně můžete. Máte to do divadla. Vím, že se těšíte."

Věk se zapálil. Co by řekl? Vyznal se, že sám účinkuje a zpívá? To nebylo možno. Co by Vydra řekl! Nešťastného toho zpívání! Nežbylo, nežli vzíti profesoraův příspěvek...

Po celý den pak byl nějak rozeechvén. Čas mu zvolna uběhával, s neklidem očekával večer. Po obědě si zaskočil ještě do Reznické ulice k Butteanovým. Tam panoval neobyčejný ruch. Lotty chyťala si divadelní úbor. Dělalje jako by byla vlastně zaměstnána Věka si skoro ani nevšimla. Po očku však pilně ho pozorovala, jak bude účinkovat její chování a ne-li nějak skroucen.

Byl jináč pravda, nějak neklidný, ale k ní kajeně nepřšel. Snad vskazuje. Ano, nasechvá hlodil si Paulu a prohlídl si jejího vě šaty, které mu Paula ukazuje.

A s jakým účastenstvim! Že by uměl tak výborně hrati, nebo snad — Ale Lotty zapudila myšlenku, okamžitou žárlivostí probuzenou. Nač to myslí! Jak by bylo možná!

Jak by jí připadlo, že mladý filosof opravdu s účastenstvim prohlídl si nové šaty, visící na dveřích do druhého pokoje, jež mu Paula v dětině radostí ukazovala a s radostí mslouchala jeho chvále, těšíc se, že se tak pěkně povedly, a že se bude v nich líbiti jemu, Thamovi, na kterého při nich ustavičně myšlila.

Věk odešel, později Lotty s Bettynou, kterou si vzala s sebou na výpomoc do garderoby a která raději šla za kulisy nežli s hleděti se dívat. Otec Butteau byl u dávnou v kanceláři divadelní. Paula osměkla s matkou, dokonávaje poslední přípravu. Přes tu chvíli se podívala na hodiny, a zase již vyhlížela ven. Tam bylo hůf a hůfe. Drobný déšť v poledne sice ustal, ale po čtvrté hodině spustil na novo a silněji a hustěji.

(Pokračování.)

CHROMÝ KAŽDÉHO RÁNA.

Bolesti v zádech bývaly nejhorší ráno. — Omažané našli úlevu.

Bolesti v zádech, jež vás za dne přerávají o všechny klid a stejné i v noci, bývaly ráno nejhorší. Jste naplněni pocitem nespavosti.

Bolesti ty trvají, dokud nevyčleíte ledviny. Doanovy Ledvinové pilulky léčí churavé ledviny, uduňají vám do- bře, ony pak lépe pracují, váš klid je větší a lépe i spíte. Trvalé vyléčení v Omaze je dokladem pro dobré působení Doanovy léku.

F. A. Anderson, Ames Ave., Omaha, Neb., praví: "Měl jsem veliké bolesti proti pravé ledvině a zkoušel proto mnoho. Ráno jsem byl jakoby chromý, takže jsem ani vstáti nemohl. V zádech jsem měl píchání, takže se mi ne- jednou zdálo, jakoby do mně někdo ná- vrážel. Obsah jediné krabičky Doanových Ledvinových pilulek mne vy- léčil a od té doby nemám už žádných bolestí. Vím, že Doanovy Ledvinové pilulky jsou spolehlivým lékem pro led- viny, a na základě jen své zkušenosti často již jsem je odporučil přátelům."

Na prodej v všech obchodních. Cena 50c. Foster—Milburn Co., Buffalo, New York, jediná jednatelé pro Spoj. Státy.

Nezapomeňte na jméno — Doanovy — a neberte jiné.

Zdarma všem trpícím mužům, ženám a dívkám. Obdržíte na zkoušky lék zdarma na několik dnů.

Žádný patentní lék. Wheelgrovo Bylinné thé je silitel jater, ledvin akrvocistiv. Muži, ženy, dívky a starouškové.

Casto nevíte, co Vás více bolí, a tu náš lék dá úlevu a zdraví. Píste ještě dnes!

Jest to čistý přírodní lék a poskytné úlevy při zácpě, záduše, kyselosti v žaludku, žlučnatosti, obtížném trávení, jaterních obtí- žích, bolestech hlavy, červech, bolestí v zádech, nezáživnosti, mala- rii, kašli, nastuzení, bolavém hrdle, zlaté žile, revmatismu, neurasti- gi, dně, bolesti v boku, bolesti v kříži, rozčilenosti, zemdlenosti, ztrátě chuti k jídlu, ospalosti, žlutence, pupenicích, vyrážce, taeni- cii, svrabu, vodnatelnosti, srdeční vadě, boulicích, nádorech, lise- jích, zastaralých bolestech a všech nepořádekch krve a ledví. — Chuti jest velice příjemné.

V případě nevolné stolice, nejsou poctivány špatné výsledky, ani bolestný, odporný pocit jako při užívání jiných prostředků. Jest to prostředek, dodávající chuti, svěžesti a síly celé soustavě, v jakémkoliv stádiu a nemoc. Každá bylina v něm koná svou zvláš- ní povinnost v těle.

Máme též zaručené léčení pro KATAR. Trpící, slabé, unavené, předěsné sestárlé matky a ženy, slabé a biedé dívky: Máme zvláš- ní léčení pro všechny bolestné, eboulostivé nemoce žen a dívek v jakémkoliv případě a stádiu. Neodkládejte s léčením až bude pozdě. Zachraňte Vaše zdraví. Jsme vždy trpícím mužům, ženám a dívkám k službám. Na tisíce krajanů užívalo a užívá naše léky k úplné spokojenosti a kdo jednou naše léčení zkusil, sám ho z vlast- ního přesvědčení dále odporučuje trpícím. Popíste a důvěrou svou nemoe a pošleme Vám obratem pošty poradu a lék zdarma na několik dní na zkoušku a knížечky o nemocech. Neopísejte peněz! Zkouška Vás přesvedčí. Račte psát anglicky neb česky. Adresa:

MARIE VOTÝPKA, c. of 9x2mif Theopholine Remedy*Co., Dept. 10, So. Bend, Ind

Frank Svoboda,
 umělecký závod
POMNÍKOVÝ
 11. a William ul., Omaha, Neb.
 Jelikož jsem zakoupil nové mo- sto na jižní 13. ulici a budu se- toto jaro sňovat, vyprošívám celý sklad pomníků na 11. ulici úplné pod cenu. Přijďte si vy- brat, dokud zásoba státi, neb mlo- píste. Telefon Douglas 3444.

JOSEPH BLISS & SON COMPANY,
 komissionáři živým dobytčom.
 230-232 New Exchange Bldg. SO. OMAHA, NEB.
 Telefon na vzdálenost (Long Distance) 300

Hadi bychom svedeli (1) porocnost plešatich a loupacich a lrcm do- bytkom na tak, ze Ono J. Bliss & Son Co. je tozde Blismova firma, kterou zvladuje dvanajit jita osoba a ktmi mi ale i valicimotai pro- mohlou let a za samol let z. lmet jate sponzorem jano kadeho, a k jím otobozkujeme, a tak si okvákem si nejlepiš pro- vevit. Takže svedm a prouti u svomom drc- tu dobytka JUREKVI Blism & SON CCo. a kdykoliv na postate, lu- dete a obchodum spo- kojni.

HARRY C. GARMAN, náš zambitance od Dodge, mluví česky.

Nejlépším mlčením k nakupování stavebního dříví, jest česká dřevařská ohrada.
Chicago Lumber Co.,
 na 14. a Marey ul., Omaha, Neb.
 Coati prodáváči Vás vždy ochotně a vzorně oblouhí.